



DOMINA MEA WILKINSON

Eodem ipso vespere ei nuntium breve misi, dicens me quinque dies mansurum esse et rogans quomodo id tempus agere vellet.

Vix mihi tempus fuit telephonum deponendi.

Minus quam duobus minutis post responsum eius advenit.

«Cras mane hora undecima.

Hic in villa mea in Eaton.

Theam Anglicam bibemus.

Dic mihi ubi deverseris.

Inscriptionem raedario meo dabo, et ille te arcessitum veniet.»

Subrisi.

Ordo militaris erat.

Elegantia Britannica.

Invitatio recusari non poterat.

Statim rescripsi.

«Hora 10.30 ante deversorium Four Seasons stabo.

Prope habito.

Pedibus veniam.»

Deinde paulisper nuntium intuens mansi, priusquam alterum mitterem.

Vere conventu nostro afficiebar.

Fortasse magis quam fateri volebam.

Sentiebam me ad caerimoniam sine Magistro parare.

Postridie ambo ad tempus exacte advenimus.

Raedarius Dominique vocabatur.

Origine Gallus erat.

Comis.

Discretus.

Optime institutus.

Dum per illas vias vehimur, mirus quidam sensus me invasit.

Quasi iam illic fuissem.

Memoria mea subito ad annum 1993 rediit.

Idem locus.

Cum pristino collega Gillette.

Putavi id merum casum esse.

Unum ex illis donis quae vita interdum non rogata offert.

Castellum intravi.

Illa id villam appellare pergebat, ex nativa sua modestia.

Mihi castellum erat.

Alterum quod in vita mea visitaveram.

Primum fuerat castellum Bran in Transsilvania.

Illuc ieram ut directricem eximiam convenirem, feminam magnificam quae comitem Vlad hospitio excipiebat, notiores nomine Draculae Impalatoris.

Maggy in sella brachiata iuxta lectulum sedentem inveni.

Me benigne salutavit.

Sponte manum eius petivi ut oscularer.

Illa autem morem Gallicum adhibuit.

Tria oscula.

Eramus tantum duo homines aetatibus disiuncti et historia coniuncti quam neuter nostrum adhuc narrare desierat.

Et primum ex quo adveneram, Londinium non iam urbs mihi videbatur.

Meta videbatur.

Dixi ei, quantum scirem, ritum theae Anglicae ad horam quintam postmeridianam pertinere.

Saltem id in schola didiceram.

Hora autem undecima matutina, quid mutatum esset intellegere non poteram.

Subrisit.

Deinde respondit ea fiducia quae solis propria est qui tam diu vixerunt ut nemini iam quicquam persuadere debeant.

«Angli theam bibunt quotiens quiescere videntur.

Re vera id tempus est quo cogitant.

Id tempus est quo decernunt.

Nulla hora certa est.

Thea horae quintae nihil est nisi forma quam aliquis instituit ut intermissionem laboris excusaret.»

Audivi nec interpellavi.

Mulier fortis erat.

Constans.

Firma.

Elegans.

Indefessa.

Inflexibilis.

Ex chalybe facta erat.

Sicut gladii eius.

Maggy erat.

Domina mea Wilkinson erat.

Ferdinando